Prijs : In België, 5 Frs — In Nederland, 25 Cts

ZESDE JAARGANG

KUIFJE

18

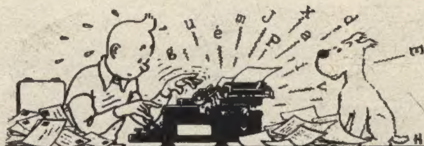
LIJFBLAD VOOR JONGENS VAN 7 TOT 77 JAAR

DE ZWARTE REEKS

(Zie blz. 8 en 9.)

Liefde gaf U duizend namen
Groot en edel, schoon en zoet;
Maar geen die 't hart der Vlamen
Even hoog verblijden doet
Als de naam, o Moedermaagd,
Dien gij in ons landje draagt
Schoner klinkt hij dan al d'and'ren
Onze Lieve Vrouw
van Vlaand'ren! (bis)

Waar men ga langs vlaamse wegen
Oude hoeve, huis of tronk
Komt men U, Maria, tegen
Staat uw beeltenis te pronk
Lacht ons toe uit lindegroen,
Bloemenkrans, of blij festoen...
Moge 't Moeder, nooit verand'ren,
O Gij, Lieve Vrouw
van Vlaand'ren!

Wim Dannau en Erik Goedhuys. — Hartelijk dank voor jullie prentkaart. Daar jullie met geen ogen meer te zien zijn, veronderstel ik dat jullie studeren dat de stukken er af vliegen!

Ely Adriaenssens, Antwerpen. — Het deed me genoegen weer iets van je te vernemen. Hoeveel leden heb je reeds aangeworven? Beste groeten ook aan Lea.

Albert Laureys, die tijdens het verlof aan de kust verbleef, stuurde me een geestdriftige brief. In zijn ijver vergat hij echter zijn adres te vermelden. Albert, ga je daarvoor zorgen, jongen?

Etienne Ververs, Gent. — Met die Stradivarius zou ik eerder voorzichtig zijn. De laatste tijd zijn er te allen kante violen opgedoken, die het merk van de meester van Cremona droegen, maar dat bewijst niet veel, daar er zoveel Cremona-violen handig nagemaakt werden. Alleen een expert zal je het juiste antwoord kunnen geven.

Roger Kokken, Mechelen. — Het vervolg van Mannen op de Maan komt spoedig. Voor het jaar ten einde is, zullen er heel zeker nog albums van de pers komen. Dit wordt dan wel in ons blad aangekondigd. M'n hartelijkste groeten en een poot van Bobbie.

Willy Vanhaelen, Heverlee. — Je uitslag is niet kwaad, vooral in rekenen en spraakkunst heb je flink je best gedaan. Wanneer wordt je geschrift nu een beetje duidelijker? Met een stevige handdruk.

Jean Jennes, Antwerpen. — De rooster moet je gebruiken met de afgesneden hoek links bovenaan. Dan draai je de afgesneden hoek naar rechts-boven, dan rechts onder en ten slotte links-onder. Beproef het nog eens!

Welke Hollandse lezer wil postzegels ruilen met onze vriend Jean Jennes, Anselmostraat, 102, Antwerpen?

Lucien Mortier, Aalbeke. — Ik heet je bij voorbaat hartelijk welkom in onze grote familie. Wil je nu ook vlug je geboortedatum meedelen evenals een pasfoto en 10 frs.?

Lily Joosen, Herent. — Alle inlichtingen werden je opgezonden. Ik hoop jou en al je vriendinnen spoedig te mogen welkom heten. Hartelijke groeten.

Marcel De Bie, Ekeren. — Hartelijk welkom in onze grote familie! Heel spoedig komen de Avonturen op de Maan terug. Zoals je gelezen hebt in ons nummer 17, krijgen we ook nieuwe avonturen van Suske en Wiske. Beste groeten en een poot van Bobbie!

Jos Jublou van Grimde, Tienen en alle vrienden die lid willen worden van de club sturen me: naam en volledig adres, geboortedatum en 10 frs. indien je geen abonnement hebt en 10 frs. voor het mooie kenteken.

Sterke Jan

DOOR BOB DE MOOR

Jan en Koen werden gevangen genomen door de Vrijbuiters van het Heksenbos. Zij konden echter ontsnappen. Ridder Jan wil zijn ring terug en gaat naar de hut van de hoofdman. Hier luistert hij een gesprek af...

(Wordt voortgezet.)

Van een bietje dat de bloemwereld ontdekte....

HET zonnetje schoot haar eerste warme stralen recht naar de groene biekorf. Mietje, het bietje kwam eens loeren door het kijkgaatje en zag de blauwe lucht en de grote wereld en voelde de zonnestraaltjes kriebelen in haar bieëngezicht. Ze moest er van niezen. Ze zoog de frisse lentelucht op, ontplooide haar vleugels en deed ze trillen. Hoera ! Hoe prettig na zo'n lange gevangenistijd in die donkere korf.

— Moeder, kijk eens, hoe heerlijk en hoe warm ! Mag ik eens uitvliegen ?

— Nee, Mietje, nu niet. Nog te vroeg.

— Hoe te vroeg ? Maar er zijn toch al bloemen. Ik zou zo graag honig verzamelen. Och, moe, ik wacht niet graag tot al de anderen wakker worden. Moeder liet zich niet overpraten.

— Goed dan. Maar vlieg mee, moe, vlieg mee. Kijk ginder, sneeuwklokjes !

Langs de helling groeiden vele, vele sneeuwklokjes, de eerstelingen van de grote Narcissenfamilie. Al kunnen ze niet luiden, toch wiegelen ze heen en weer, als grote klokken in oude torens. Ook de mensen houden veel van de sneeuwklokjes en gaven daarom heelwat mooie bijnamen, als : vastenavondzotje, morgensterretje, Februarigekje. De slakken wagen het niet, de lange, smalle bladeren aan te vreten. Waarom niet ? Dat geheim kennen alleen het klokje en de mensen. Het sneeuwklokje verbergt in zijn bladeren veel scherpe, naaldvormige kristallen van calcium-oxalaat. De slakken zouden er koortsachtig en ziek van worden, moesten ze er van eten. Daarom kruipen ze het klokje voorbij, zonder het kwaad te doen.

De sneeuwklokjes groeiden er niet alleen. Wel dertig, veertig sleutelbloemen stonden er in volle bloei wat verder, juist tegenaan het grachtje.

— Ei ! Sleutelbloemen ook ! riep Mietje, maar ik vlieg toch eerst naar de klokjes. Mietje en moeder landden samen op een klokje. Vriendelijk zoemend zei Mietje 'n goeiendag. 't Klokje knikte wiegend terug.

— Nog nooit in mijn bieënleven, zei Mietje, zat ik op 'n klokje, zo mooi als jij !

— Zo, zei het klokje blij, je hebt geluk dat je op tijd gekomen bent. Heel veel sneeuwklokjes zijn al verdwenen. Zo heel lang bloeien we niet.

— Nee ? Hoelang maar ? vroeg Mietje.

— Soms enkele weken, en zo het weer meewil, ook wel enkele maanden.

— Nu, klokje, dat vind ik toch lang, want veel bloemen leven maar enkele dagen, zegt moeder, maar kom, vertel me eens iets uit uw leven. Ik luister al !

— Niet te lang, klokje, vermaande moeder Bie, want er wenken ons nog zoete bloemen.

— Wel, Mietje, ik leerde dat ons vaderland in Zuid-Europa ligt. Dat is ver van hier. En dat we vroeger naar hier overgebracht werden door de oude Romeinen. Ik leef hier ook graag, hoor ! Mijn taak is niet zwaar, ik moet niet meer doen, als « klokje » zijn en gratis honig schenken aan zoetemondjes, zoals jullie. Ik open mijn kelkje als het voldoende warm is, plus 10 graden Celsius, zeggen de mensen. Mijn hagelblanke kelkbladeren vangen zonnestralen op en weerkaatsen die dan op mijn meeldraden om die warmte te geven. Dat is nodig om het stuifmeel te doen rijpen, want, vergeet niet, bietje, het is nu geen warme zomertijd.

— Goed, Sneeuwklokje, nu moet ik verder. Mietje zoende het klokje en kreeg een flink rantsoen honig mee. De tocht ging verder tot op de gele sleutelbloemen tegen de grachtkant.

— Dag, Sleuteltje, zei Mietje, je bent wel heel mooi hoor, maar je bladeren zijn zo lelijk gerimpeld en opgekruld ! Ben je dan ziek ?

— Toch niet, bietje, 'k weet wel dat mijn bladeren lelijk gerimpeld en gegroefd zijn, maar dat is heus niet voor mijn plezier! Kwestie van slim te zijn, niet ! 'k Moet ze wel zo schikken, anders droog ik uit. De wind en de zon kunnen me zó moeilijk bereiken, en als het regent, doen mijn bladeren tevens dienst als dakgoot en voeren 't water langs de bladsteel naar mijn wortelen die eeuwig dorst schijnen te lijden.

— Och zo ! Maar Sleuteltje vertel me iets over je rare naam ! Je lijkt toch niet erg op 'n sleutel van de mensen.

— Mijn naam ? Mietje, luister naar deze Duitse vertelling. Er was eens een jongetje dat zijn moeder verloor. Hij ging in het bos wonen en wees aan de reizigers de weg. Op zekere avond droeg hij een oud moedertje over een beek. Maar pas er over, of ze veranderde in een hemels mooie vrouw met schitterende klederen. Ze vroeg hem wat hij zou wensen als beloning voor zijn taak. Hij vroeg om naar de hemel, bij moeder te mogen gaan, al was het maar voor een paar minuten. Dat mocht hij. Plots verscheen daar een wagen van prachtige pauwstaartveren. Een paar nachtegalen trokken de wagen al zingend vooruit. Pijlsnel vloog de wagen door het ruim tot hij stil hield bij een glanzend kasteel. De fee wees naar de aarde, naar het graf van zijn moeder, waar de jongen 's morgens nog bloemen had neergelegd. Plots had ze een van die gele bloemen in haar hand en opende de hemelpoort ermee. De jongen mocht binnen en zag er zijn moeder weer. Weldra riep de fee hem terug. Hij zoende nog vlug zijn moeder en verliet de hemelzaal. Hij werd op aarde neergezet te midden van die gele bloempjes. Sedertdien worden die gele bloemen, sleuteltjes of sleutelbloemen geheten.

Geel bepoederd van stuifmeel kroop Mietje uit de bloem en vloog met moeder verderop naar 'n viooltje, die al heel vroeg aan het bloeien stond. De twee bietjes waren al dichtbij, toen plots een parelmoervlinder voor hun neus neerfladderde op het blauwe viooltje en er op bleef hangen met open vleugels.

— Kom, we zwenken af, zei moeder. Die gulzige pimpel hapt de honig voor onze neus weg; en als dank voor de zoetigheid zal hij dan eitjes leggen op de bloem. Die eitjes broeden uit en worden wormen die de bloem afeten en lelijk beschadigen. Mietje, zorg dat jij ten minste altijd dankbaar zijt tegenover je weldoeners.

— Maar moe, 'n viooltje heeft het gezicht van 'n stil dromertje. Is dat niet zo ?

— Inderdaad; 't is een stil, lieftallig weldoenertje dat een sterke en aangename aroom uitspreidt en ook lekkere honig levert. Alle bieën zijn er op verlekkerd. Die honig steekt in 'n klein, lang zakje, juist achter het bloempje. Vlug nu, later zullen we de viooltjes wel terugvinden. Ze blijven toch tot in de Zomer bloeien. Richt je naar het Zuid-Westen, recht tegen de zon in. Over één minuut zijn we in het bos !

— In het bos ! riep Mietje. Oei, ik ben er bang voor. 't Is er zo geheimzinnig...

— Toe nog ! Wat ben je een flauwe bie, Mie ! Tussen het hout zal ik je iets heel moois wijzen : bosanemonen en lelietjes van de dalen.

Geen 200 meter verder, een zee van anemonen en lelietjes, in groepen hier, in groepen daar.

— Zie je daar die witte, paarsgetinte kelken ? Dat zijn de anemonen. En ginder, die witte belletjes, tussen die brede, groene schermen ? Dat zijn de lelietjes van dalen. Mietje was al aan het dalen.

— Voorzichtig, Mietje, voorzichtig ! Niets vragen aan de anemoon. Enkel zoenen. Je mag de anemoon niet doen beschaamd worden, want, zie je, ze heeft geen honig. Bewijs haar 'n dienst door wat stuifmeel mee te dragen voor 'n paar andere anemonen. Weet kind, dat de mensen houden van de anemonen; maar vele vermoeden niet dat de bloem giftig is en dat de bladeren branden in de mond.

Mietje hield zich stipt aan moeders raad, bracht 'n kort bezoek en keerde weerom.

— Weet je nog iets over de anemoon, moe ?

— Zeker ! Bosanemonen zijn wandelende bloemen. Ze verhuizen ! Onder de aarde hebben ze een wortel, zo dik als een pijpsteel.

— De wortelstok van het lelietje is geen bruine pijp lijk bij de anemoon, maar 'n witte. De mensen noemen de lelietjes ook nog : pieperkes. Ze maken er ruikertjes van als één-Meigeschenkjes. In de late Herfst zijn de bloempjes veranderd in rode bessen. De vogels lusten die graag, maar ze zijn giftig voor de mensen... Maar nu moeten we terug naar de korf. Moeder en dochter bie stegen op van het bloementapijt en vlogen over de zonnige helling.

— Wat is het goed, dacht Mietje, bietje te zijn en te reizen naar schone bloemen en het zoetste te drinken wat er bestaat en zelf altijd dienst te bewijzen door bij alle bloempjesstuifmeel door te geven...

PIMPAMPOENTJE.

De GIEREN der ZEE

Marc en Denis zijn vertrokken voor een nachtelijke visvangst en ontmoeten een geheimzinnige duikboot. Deze verdwijnt plotseling, maar komt, een tijd later, weer boven en stevent naar het bootje van de twee kinderen...

Ondanks het vlugge en handige manœuvreren van Denis, ramt de duikboot het broze vaartuig van de jongens. Gelukkig kunnen zij tijdig in zee springen...

Na veel inspanning en op gevaar af door de schroeven gevat te worden, klimmen de jongens aan boord van de onderzeeër.

De matroos klimt in de toren en haalt de twee jongens die bibberend van kou op de brug staan...

Kom naar beneden.

Hierheen !

Intussen bij de kommandant...

Wat doen we met die twee rakkers ?

Waarom kwamen ze hun neus in onze zaken steken ?

Moet ik hen hier brengen, kommandant ?

Neen !

Zet ze bij de andere gevangenen. We luisteren dan hun gesprekken af aan de microfoon, zodoende zullen we vlug te weten komen of zij handhangers zijn...

Goed, kommandant!

Zul je ons terugbrengen naar Bonifacio ?

Om nog beter jullie neus in onze zaken te kunnen steken ? Stap hier binnen. Jullie zullen er gezelschap aantreffen, misschien zelfs vrienden !

Ze nemen ook kinderen gevangen ?

Dag !

De matroos duwt Marc en Denis binnen in een hut waar nog een vrouw en twee mannen opgesloten zijn.

Een van de gevangenen vertelt wat hem overkomen is. Hij zegt hun, dat de bemanning van de duikboot deel uitmaakt van een zeer machtige groep zeeschuimers De Zwarte Gieren geheten. Niet lang geleden hebben leden van deze bende de hand kunnen leggen op een document van grote waarde. De verspreiding van dit document had de ondergang van een belangrijke Zuid-Amerikaanse firma voor gevolg, evenals het faillissement van de Bank X. en vele kleine firma's. De bandieten waren bereid het document te verkopen aan zekere personen die baat hadden bij het bankroet van de Bank X. Op het laatste ogenblik werden de documenten echter gestolen uit de safe van De Zwarte Gieren, te Algiers !
De bandieten kwamen te weten dat diegenen, die het document ontstolen hadden, met een yacht over de Middellandse Zee gevlucht waren. De machtige organisatie van De Zwarte Gieren beschikt over een eigen vloot en heeft dadelijk een van haar duikboten uitgezonden om het yacht op te sporen. Het is daarom dat de bemanning van deze onderzeeër het wrak van een yacht, aangespoeld nabij de Rots van den Haan, zo grondig heeft doorzocht...

Doch waarom hebben ze u en mevrouw aangehouden ?

Wij kruisten met ons yacht in de Middellandse Zee. Ze hielden ons voor vrienden van hun vijanden en hebben ons gevangen genomen. Wij wisten van heel de geschiedenis echter niets af...

En u, mijnheer, weet u iets meer over de Zwarte Gieren ?

Ik ben een Ridder van het Geluk (1) en een vijand van de Gieren. Ze weten het trouwens en op dit ogenblik...

... wordt onze conversatie afgeluisterd. Ik ken hun methodes !

In dit geval, m'n beste vriend, zou je er beter aan doen niet te veel te vertellen aan die kinderen ! Ze weten nu reeds meer dan genoeg...

(1) De Vereniging van de Ridders van het Geluk bestaat uit mensen van goede wil, van alle nationaliteiten. Ze stellen zich tot doel het kwaad en de oneerlijkheid te bestrijden. Op dit ogenblik voeren ze een verbitterde strijd tegen de Zwarte Gieren...

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van DZIDZIRI

ONUITGEGEVEN ROMAN DOOR FRANCIS DIDELOT

GEILLUSTREERD DOOR ALBERT WEINBERG

De Normandie des Airs is neergestort in het hart van Afrika. Dzidziri, die de reis als verstekeling meemaakte, bracht het er levend af. Hij wil Sophie, die in handen van de Bama-Fantous viel, redden, doch wordt op zijn beurt gevangen genomen. Een chimpansee redt hem...

EEN VLIEGTUIG !...

AAN die sekonden scheen nooit een eind te komen. Dan een lichte schok, de chimpansee had met de benen een andere liaan gegrepen, hij draaide zich om en hield Dzi, wiens spieren begaven, vast. Ze waren aangekomen. Gered !

Het moeras was overgestoken en het Heilig Eiland lag ver af...

Dzidziri waagde een pas zijwaarts, maar Moehoe, de aap, verstond het zo niet. Hij schudde de jongen ruw en greep hem bij de haren, terwijl hij hem de goede richting aanwees. Een boos « moehoe » vergezelde zijn mimiek. Er viel te gehoorzamen.

Het enorme dier sloeg een pad in. Het liep met vreemde, eigenaardige tred, de rug gebogen en liet de lange armen zwaar naast het lichaam slingeren. Dzi deed zijn best de chimpansee te volgen. Deze draaide zich soms om, wachtte tot de jongen genaderd was en liep dan voort.

De chimpansee was haastig, hij verwijderde de lianen, kroop onder de takken door en stootte zonderlinge keelgeluiden uit.

— Wat wil je zeggen, Moehoe ? fluisterde Dzi... Achter wie loop je aan ?

En de chimpansee stapte steeds vlugger en vlugger, liep haast. Dat duurde geruime tijd. Dan stond hij stil, liet zijn ogen speurend over de omgeving dwalen, maakte een grimas, trok de hanglippen op... Dzidziri slikte moeilijk. Wou die aap hem geen lelijke toer spelen ?

Plotseling sprong Moehoe op een boom. Dzi stond onbeweeglijk. Was dat niet de gewenste kans ? Neen, want de aap kwam naar beneden, greep Dzidziri bij de arm, hees hem op de schouders en klauterde vlug en lenig naar boven.

— Dat spelletje herbegint alweer, protesteerde Dzidziri. Ik ben gewoon aan de vaste grond en ik krijg een wee gevoel als ik een evenwichtskunstenaar op een ijzerdraad zie dansen. Wil je werkelijk dat ik daar boven woon, Moehoe ? Pas op, want je gaat me laten vallen !

De aap bekommerde er zich niet om. Hij had een reusachtige boom bereikt met machtige takken en glanzende bronsgroene bladeren. Moehoe steeg naar de kruin en keek daarbij onderzoekend naar alle kanten.

— Verduiveld, riep Dzi, ik wed er om dat dit je huis is ! Die hoop gevlochten, aan mekaar gebonden en opeengestapelde bladeren. Daar is het dat je woont ? Holala !

Uit het nest kwamen twee beharde jongen piepen, ze rolden langs een tak en drukten zich met kleine kreten tegen Moehoe aan. Het waren twee kleine chimpansees die zich met zichtbare tederheid tegen de flank van de aangekomene nestelden.

— Roerende familiescène ! spotte Dzi. Hij vergat alweer z'n eigen situatie en amuseerde zich kostelijk. Ik bied je m'n verontschuldigingen aan, Moehoe, je bent geen oude aap, maar een schone apin. En je bent een goeie Moehoe...

En Dzidziri lachte hartelijk. De apin behield, zonder op te houden haar kleinen te liefkozen, ook de roodharige jongen aan haar zijde, want ze had voor haar gevangene een zonderlinge genegenheid. Was het om de kleur van zijn huid of om zijn vurig rood haar ? Of had de openhartige vriendelijkheid van Dzidziri haar ingepalmd ? Een feit was, dat ze zich van hem niet verwijderde.

Enkele dagen verliepen aldus. Moehoe zorgde voor het onderhoud van de familie. Ze ging weg en kwam terug beladen met vruchten die ze eerlijk verdeelde tussen Dzi en haar jongen. Dikwijls beproefde Dzi te ontvluchten, doch telkens verscheen de apin op het beslissende ogenblik of haalde ze hem in. Men zou geloofd hebben, dat een vijfde zin haar waarschuwde voor de ontvluchtingspogingen van haar gevangene.

— Je bent erg vriendelijk, Moehoe, maar het is makkelijker zich van een kilo chewinggum te ontmaken dan van jou. Heb je niet genoeg aan je jongen ? Kijk eens hoe mooi ze zijn, Castor en Pollux ?...

Hij had de jongen de namen van de beroemde helden uit de Oudheid gegeven. Terwijl hij in zijn eentje praatte ging de apin onverstoord voort zich gewetensvol te ontluizen en zette daarbij een gezicht op zo ernstig als dat van een magistraat.

...En dan reken ik mijnheer Moehoe nog niet eens mee, want die moet toch ook bestaan. Wat staat er me te wachten wanneer hij me vindt? Ik zal niet welkom zijn, vrees ik...

De apin hield hem in het oog. Plotseling danste een vreemd licht in haar gele blik en ze riep :

— Moehoehoe...

En alhoewel het altijd dezelfde kreet was, hoorde Dzidziri er een buiging in die geen twijfel liet. Brommend gehoorzaamde hij en liep naar het nest.

— Ik moet een aap voor een aap nemen ! Duivelse Moehoe, loop heen !

Hij waagde een reeks gevaarlijke sprongen, de zon danste en sprong en de apin, schreeuwde van tevredenheid. De twee jongen speelden mee en het leek wel of het chimpanseetrio er nooit genoeg van kreeg. Dzidziri hield echter op :

— Nu is het genoeg... 'k mag al mijn talenten niet ineens verbruiken, want anders vinden ze het morgen niets aardig meer ! En dan, Moehoe, moest je je er toch rekenschap van geven dat ik hier niet blijven kan ! Wat is er van Sophie de Manowska, mijn blonde vriendin, geworden ? En van Yves Larnaud ? En hoe stelt die ongelukkige uitvinder het ? En zou mijn kleine vriend Laobé zich uit de slag getrokken hebben ? Hij was gevangen op het Heilig Eiland toen je me ontvoerde. Wat deed hij om aan de Bama-Fantous te ontkomen ? Heeft hij terug het moeras overgestoken ?

Dzidziri keek bezorgd, hij durfde de dagen niet meer tellen, want het was zeker een week dat Moehoe hem uit de handen van de Zonen van de Krokodil verlost had. In die tijd was er misschien veel gebeurd...

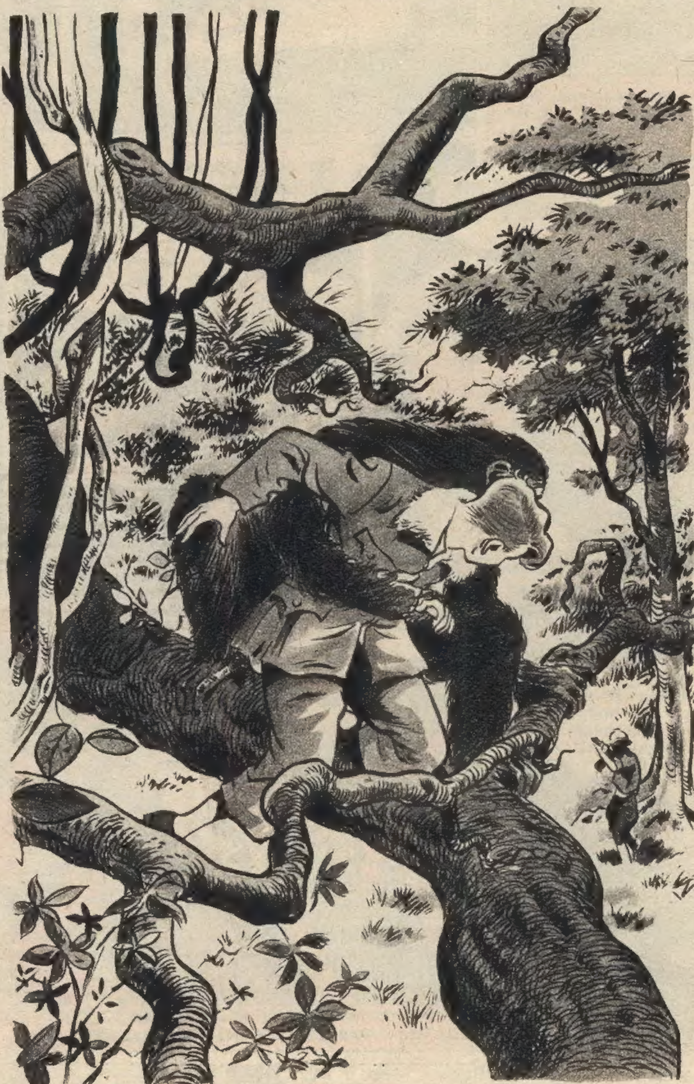
— Ik had nochtans gezworen hen te verlossen en wat heb ik er van terecht gebracht ? Niets... Toch, ik kan me nu al meten met een chimpansee als het er op aankomt in de bomen te klimmen. Maar, m'n beste Moehoe, om aan jou waakzaamheid te ontsnappen zal ik wel een cirkusnummer mogen ten beste geven !

En Dzidziri babbelde maar verder om de leegte te vullen, de eenzaamheid niet te voelen en zichzelf moed in te pompen. Hij kreeg weer hoop en dit bracht hem op een geniaal idee. De kans scheen inderdaad gunstig, want hij was alleen. Een zeldzaamheid !

— Doch die duivelin is zeker niet ver ! dacht hij, toen een gerucht hem deed opschrikken. Het geluid zwol aan en vulde de lucht. Het was het gebrom van een vliegtuig... Waar bevond het zich ? Was dat niet de lang verhoopte kans ? Hij aarzelde niet en de nieuwe kennis in koorddansen zou hem te pas komen. Hij greep een liaan, zwierde tot in de vork van een reusachtige okoumé en trok zich op altijd hoger en hoger... De twijgen werden dunner en bogen onder zijn gewicht. Dat had geen belang ! Het bladerendak hield op en daar was de hemel. Het gezoem van de motor vulde de hemel.

— Drie motoren, oordeelde Dzi die het welbekende geluid aandachtig beluisterde. Een teken geven ? Hoe ? Hij trok zijn vest uit en staarde in de lucht. Daar was het toestel. Het vloog eerder laag en de jongen rekte zich en zwaaide z'n vest heen en weer... Men zou hem zien. Hij wil dat men hem ziet en redt... Plotseling slaan twee handen om zijn voeten en doen hem het evenwicht verliezen. Met een lawaai van brekende takken valt hij, stoot zich aan een hindernis, glijdt, stoot zich nogmaals... hij valt. Hij zal zich de nek breken... Een schok verdooft hem...

Als hij de ogen opent, voelt hij een zachte, trillende warmte tegen de wang. Hij komt snel tot bezinning. Moehoe omarmt hem en men kan duidelijk merken dat ze bevreesd is. Dzidziri wil haar gerusstellen, doch kan geen geluid uitbrengen. Vanuit hun schuilplaats ziet hij de grond en daar staat een man met geschouderd geweer. Hij mikt... Een rookwolk, een ontploffing. Een blanke jager schoot op Dzi en zijn vrienden, de apen...

Daar staat een man met geschouderd geweer...

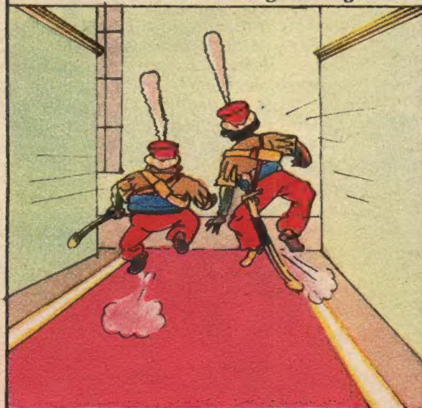
Volgende week :

CASTOR en POLLUX

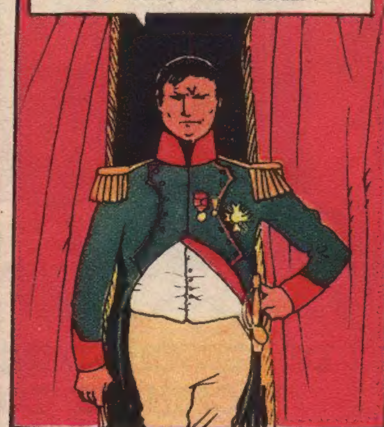
SOLDATEN VAN NAPOLEON

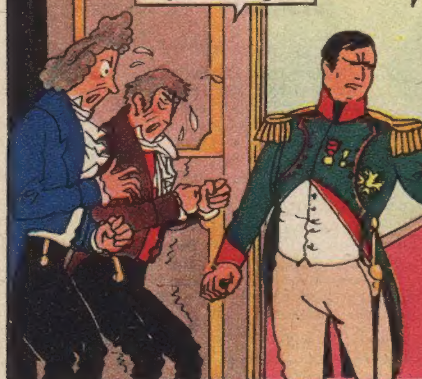
TEKST EN TEKENINGEN door JACQUES LAUDY

Hassan en Kaddoer wilden Roustan een goeie poets bakken, maar ongelukkig krijgen Talleyrand en een ander minister de emmer water op het hoofd...

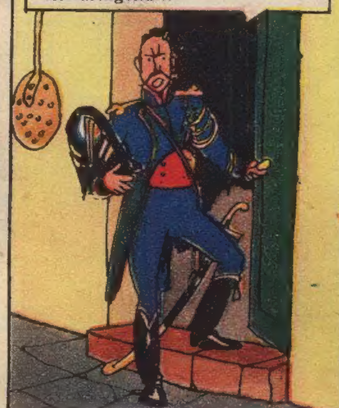

(Wordt voortgezet.)

DE GESCHIEDENIS VAN DE CHINESE DICHTER

HEEL, heel lang geleden woonde er een dichter in het Hemelse Rijk en die was moedeloos en vertwijfeld omdat de talrijke gedichten die hij reeds geschreven had, geen weerklank vonden in het hart van zijn tijdgenoten. In triestige stemming begaf hij zich op zekere dag naar de tempel van Minx, de god van de schrijvers, wierp zich voor het beeld van zijn beschermgod neer en smeekte om hulp en bijstand. En zie de god had medelijden, wierp de dichter het penseel toe dat hij in de hand droeg en sprak :

« M'n lieve zoon, ik leen je mijn penseel voor tien jaar. Alles wat je met dit penseel op papier zet, zal graag gelezen en door al je landgenoten bewonderd worden. Over tien jaar moet je me echter mijn penseel terugbrengen. »

De dichter ging gelukkig en opgewekt naar huis en zette zich dadelijk aan 't schrijven. De belofte van de god ging in vervulling, want de roem van de eens miskende dichter steeg met de dag en hij werd de beroemdste poeet van zijn land. Maar de jaren vergingen en met het hart vol zorgen zag de dichter het einde van de tien jaar naderen... Op de overeengekomen dag, ging hij toch naar de tempel van Minx en bad en smeekte de god het penseel te mogen houden. Minx schudde echter het hoofd en zei :

— Jij domoor ! Je hebt dit penseel immers niet meer nodig, want alles wat je voortaan schrijft zal gelezen en hoog geroemd worden !

En zo geschiedde het... Of de gedichten goed waren of slecht, of de dichter iets te zeggen had of niet, of het gedicht voleind van vorm was of gehakt stroo; het was allemaal goed en mooi vermits hij nu eenmaal de naam had de beroemdste dichter van heel het land te zijn...

DE DANKBARE LUIPAARD

Op zekere dag was ik op bezoek in een dierentuin van Noord-Duitsland en bemerkte dat een van de wachters niet langsheen de kooien van de roofdieren kon gaan, of een grote luipaard sprong, vrolijk als een hond, tegen de tralies omhoog. Toen ik 's avonds zag dat diezelfde man de luipaard grote brokken vlees uit de hand te eten gaf, sprak ik hem aan.

— Ja, antwoordde hij op mijn vraag, ik weet dat luipaarden bekend staan als hoogst gevaarlijke dieren, ook deze was niet altijd zo zachtmoedig. Op een keer echter etterde zijn linker voorpoot. Hij hinkte, had veel pijn en het gezwel werd steeds dikker. Daar de veearts hem niet kon verzorgen, vroegen we ons reeds af of het niet beter was hem te doden. Toen heb ik hem tegen de tralies getrokken met een strop. Met planken beschermden m'n vrienden me voor zijn tanden en klauwen en bliksemsnel heb ik het gezwel opengesneden. De volgende morgen ging het onze luipaard reeds veel beter en nooit heeft hij me de operatie kwalijk genomen, integendeel! Sedertdien zijn we de beste vrienden!

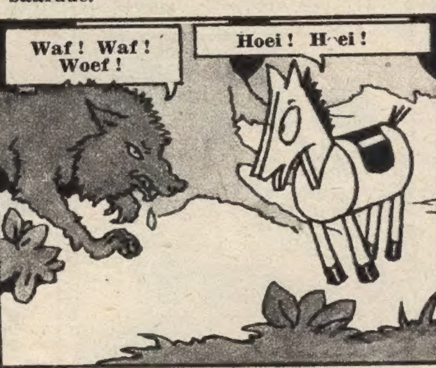
Dat is een van de vele geschiedenissen die Paul Eippen, « de vriend van alle dieren », vertelt in het kleine maar interessante boekje : « Paul Eipper erzählt *», uitgegeven door* R. Piper Verlag *te München. Wie ooit een boek van Paul Eipper las, zal ook dit niet willen missen!* H.

DE AVONTUREN VAN WALTER EN HET AJAX-PAARDJE

(Wordt voortgezet.)

De avonturen van Kwik en Flupke

DE MATROZEN

Dat is 'n kruiser, Flupke, deze buis is het kanon en wij zijn de matrozen...

Boem!

Het is heel onvoorzichtig wat jullie daar doen! Jullie kunnen verdrinken...

Ik begrijp de ouders niet die hun kinderen langs het water laten spelen. Een ongeluk is zo vlug gebeurd!

Boem!

Is hij in het water gevallen?

Ja...

Waar is hij gezonken?

Daar waar die rondekes zijn...

Meer naar links...

Ha!

Verschrikkelijk!... Ik vind niets...

Kwik heeft er reeds andere gevonden!

HERGÉ

De KUIFJE's BON

Marcel Cousmet, C. Masschelein, August Vaets, M. Vaerewijck, I. Crabbe, Josée Vermeulen. — Zouden jullie niet jullie volledig adres willen opgeven en het in drukletters schrijven?

Laurent Vanderstuyf. — Dank voor je brief. Je idee beeldjes van Kuifje en zijn vrienden te vervaardigen van 2 cm. is zeker origineel, doch in de practijk niet te verwezenlijken.

Onbekende uit Oostmalle. — Je 50 punten voor de 3e reeks vignetten goed ontvangen, doch aan wie moet ik ze sturen?

Onbekende uit Zottegem. — Je brief aan « Chocolatine Victoria » goed ontvangen evenals de 50 punten. Wat wens je ervoor en aan wie zend ik het geschenk?

Met de volgende producten kun je de Kuifjesbon bekomen :

Confituren MATERNE;
Fruitsiroop MATERNE;
Diepgekoeld fruit en groenten FRIMA, van MATERNE;
Chocosweet van PALMAFINA;
Margarine INA, van PALMAFINA;
KUIFJE's ZEEP van PALMAFINA;
Koekjes VICTORIA;
Caramellen VICTORIA;
Chocolade VICTORIA,
en weldra op de dieet-waren HEUDEBERT.

TALRIJKE ANDERE PRODUCTEN VOLGEN, wij zullen jullie tijdig verwittigen.

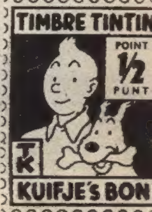
Hier volgt de volledige lijst van de geschenken verkrijgbaar met de Kuifje's Bons :

	Aantal punten.
1. Vijf reeksen van 40 vignetten « REINAERT DE VOS », per serie (1)	50
2. Afdrukplaatjes KUIFJE met de reproductie in kleuren van de voornaamste figuren van Hergé, boekje « A », 15 figuren (2)	50
3. Afdrukplaatjes KUIFJE, idem boekje « B », 22 figuren	60
4. Twee reeksen van 5 kleurprentkaarten, getekend door Hergé, per reeks	70
5. Omslag speciaal schrijfpapier van KUIFJE geïllustreerd door Hergé, verschillende onderwerpen	80
6. Mooie KUIFJE's wimpel voor fiets, autoped of auto, in drie kleuren	100
7. Portefeuille KUIFJE (in cuiroléine), met als versiering KUIFJE en BOBBIE	200
8. KUIFJE's puzzle in hout, getekend door Hergé (*)	350
9. Speciaal abonnement op « KUIFJE » (10 nummers)	450
10. KUIFJE's puzzle (groot model), in hout, getekend door Hergé (*)	500

(1) De eerste reeks bevat de vignetten van 1 tot 40, de tweede reeks van 41 tot 80, enz. Duidelijk vermelden welke reeks je wenst.

(2) Verkrijgbaar : « De Schat van Scharlaken Rackam », « Kuifje in Amerika », De Zwarte Rotsen », « De Krab met de Gulden Scharen ». Vermelden : boekje « A », boekje « B » en de titel.

Men zegge het voort! — Weldra staan er op de geschenkenlijst de prachtige chromos getekend door HERGE, in de collectie « ZIEN EN WETEN », met wetenswaardigheden over auto's, vliegtuigen, de marine, de spoorwegen, nationale klederdrachten, enz.

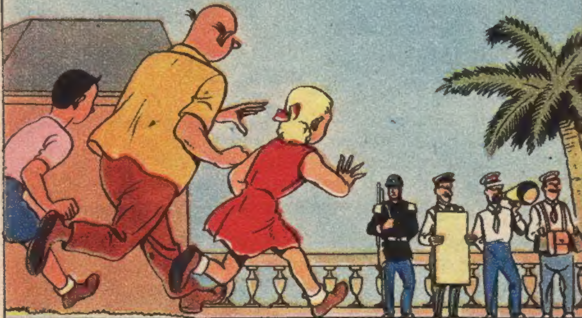

DE BRONZEN SLEUTEL

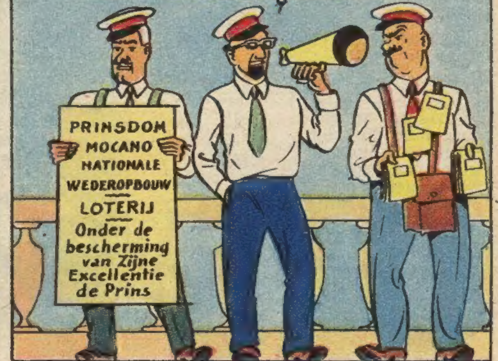
TEKST EN TEKENINGEN VAN WILLY VANDERSTEEN

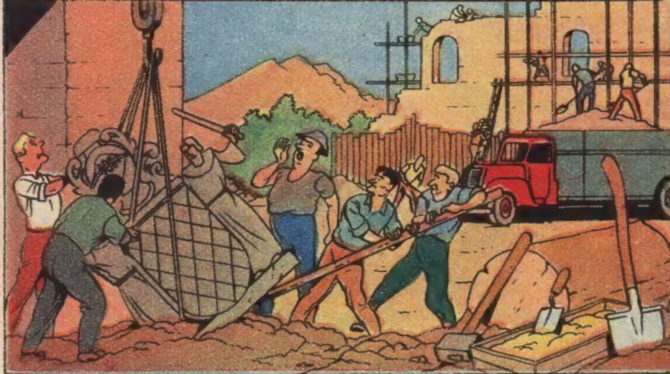
Suske, Wiske en Lambik hebben de brachiosaurus kunnen onschadelijk maken. De prins heeft Lambik de hoogste onderscheiding van het dankbare Mocano op de borst gespeld. Onze vrienden maken zich klaar om af te reizen.

De bevolking van het schiereiland weet van aanpakken en schiet met man en macht aan 't werk ...

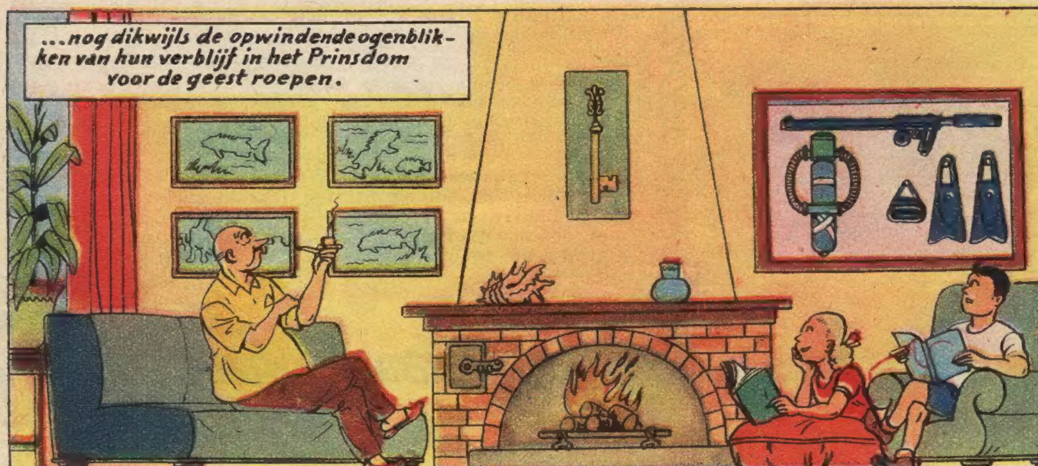

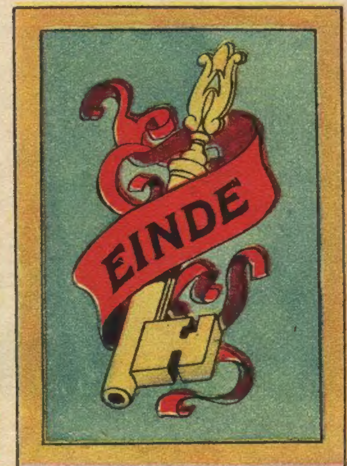
... zodat hun zonnig vaderland op korte tijd weer het kleine paradijs is, waar de reizigers uit alle hoeken toestromen en ...

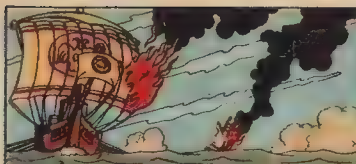

(Wordt voortgezet.)

DE NIEUWE AVONTUREN VAN ALEX

HET VERVLOEKTE EILAND

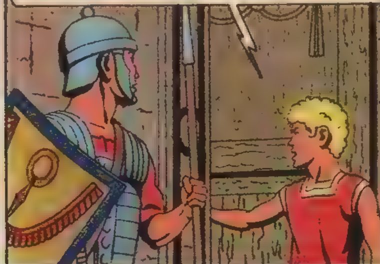
Teksten en tekeningen van J. Martin.

Alex en de honderdman achtervolgden Segabal die uit de woning van de oude geleerde een document stal. Ze komen in een onderaardse kamer van het theater...

De honderdman staat verbaasd over de plotselinge zorgeloosheid van Alex, maar volgt hem toch. De twee mannen verlaten de plaats. Uren verlopen...

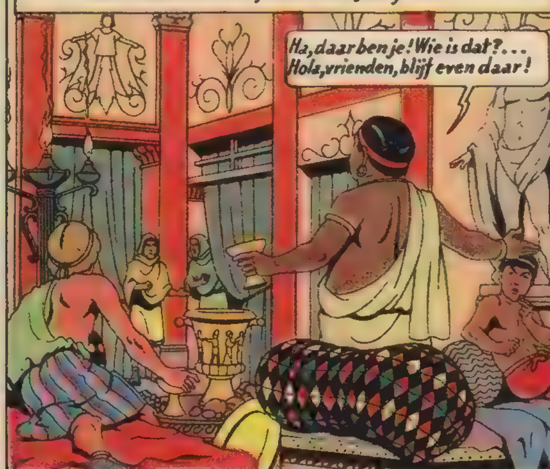

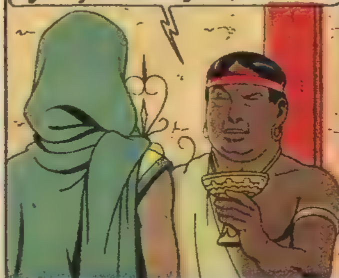

(Wordt voortgezet.)

De Zwarte Reeks

VERHAAL DOOR A. PECKER. ILLUSTRATIE VAN R. AUGER.

DIRK wierp de deur bruusk open en bleef als aan de grond genageld staan van verbazing. Zijn broer Jan zat daar op een stoel en weende... Jan weende... Was dat mogelijk? Jan, zijn oudste broer, de uitstekende piloot die, toen hij pas vier en twintig jaar oud was de hoogste onderscheiding had gekregen! Zijn broer, die geroemd werd om z'n dapperheid, weende...

Voorzichtig trad Dirk nader en fluisterde:

— Wat is er, grote broer?

Jan schrok, keek op en veegde vlug de tranen weg die langs zijn gezicht stroomden.

— Niets! Nu en dan moet men tranen vergieten die men zolang heeft opgespaard! antwoordde Jan lachend.

Maar die lach klonk gemaakt en ondanks al zijn pogingen slaagde hij er niet in zijn ontroering te verbergen.

— Toe spreek op, Jan! Wat is er aan de hand? Ik ben nu toch al groot genoeg om je te begrijpen.

De piloot keek zijn broer verrast aan. Hij had Dirk altijd voor een kleine jongen gehouden en had er zich geen rekenschap van gegeven dat hij de laatste jaren zo flink uit de kuiten was gegroeid en heel ernstig kon zijn. Ja, het was bijna een man die daar voor hem stond.

— Je bent nu vijftien jaar, Dirk?

— Bijna zestien, zei Dirk fier. Als ik niet zak voor m'n examen, ga ik over twee jaar naar de Luchtvaartschool en... over vijf jaar... over vijf jaar... ben ik piloot, zoals jij!

Dirk's ogen straalden van jeugdige overmoed en Jan bekeek hem dromerig.

— Op m'n woord, jij bent een man geworden, Dirk! Luister, ik zal je vertellen, aan jou alleen zal ik vertellen waarom ik zo ontroerd ben.

Dirk hield zijn adem in van spanning en verwachting. Dat Jan in hem zoveel vertrouwen stelde en hem behandelde als een kameraad, leek bijna een mirakel.

Hij zou een blik mogen werpen in een verborgen hoekje van het hart van deze grote piloot. Het was bijna te schoon om waar te zijn.

— Ga zitten, Dirk.

Dirk zette zich op de rand van een zetel en keek ernstig naar zijn broer op.

— Luister...

Jan zweeg en aarzelde enkele minuten, als wist hij niet goed hoe hij er zou aan beginnen. Voor Dirk leek iedere sekonde een eeuwigheid...

— Om me helemaal te verstaan, moet je ook de levenshouding van de piloten begrijpen...

— Een schone houding! onderbrak Dirk.

— Laat me uitspreken... Jij ziet ons door de lucht zweven met een soepelheid en een snelheid die je sprakeloos van bewondering laten. Je denkt aan avonturen, eervolle onderscheidingen, aan de wind daar hoog in de blauwe lucht en het geronk van de motoren. Je droomt van de vele landen die een piloot kan bezoeken en de vreemde sterrenhemel die hij ontdekt. Je droomt van zo'n passende uniform, kepi, kentekens en medailles. Het behoort tot de jeugd aldus over de luchtvaart te dromen, maar in de grond is het toch iets helemaal anders.

— Ik weet het! Ik weet het! Er is ook een keerzijde aan die medaille, riep Dirk. Er spelen zich dikwijls pijnlijke drama's af en vaak is er rouw...

Het gezicht van de oudere broer werd strak.

— Rouw? Daarover spreekt men bij ons niet. Wij bewenen onze doden niet luidruchtig, wij eren hen. Wij zetten hun taak voort.

— Jullie wenen niet? Wat deed je dan daareven?

— Ik weende niet alleen over de dode... ik voel me schuldig...

— Jij? Onmogelijk?

Jan werd bleek en vervolgde met doffe stem:

— Eergisteren verongelukte Leprêtre, dat weet je trouwens. Hij stierf een wrede dood. Toen hij met zijn toestel neerstortte, was hij slechts gekwetst en had zeker kunnen genezen. Ondanks alle onze inspanningen konden wij hem niet uit de wrakstukken halen. Heel het vliegtuig ging in de vlammen op en Leprêtre werd verkoold. Zeker, het gebeurt niet voor de eerste keer dat ik kameraden zie vallen of sterven. Helaas! Leprêtre was echter mijn beste vriend. Sedert jaren waren we trouwe vrienden en steeds hadden we lief en leed gedeeld. Samen gingen we naar de Luchtvaartschool en samen ontvingen we dezelfde onderscheidingen. Het was een zware slag voor me...

Jan zuchtte diep en streek met de hand over het voorhoofd.

— Ja, ik begrijp waarom je zo triestig bent, murmelde Dirk.

— Neen, Dirk, je weet nog niet alles... Er is nog meer... het is nog erger... Deze morgen ging ik van het kerkhof recht naar het vliegveld, omdat ik m'n dienst moest doen zoals altijd en geen tijd kreeg om na te denken over het verlies van mijn beste vriend. Het was middag en de overige kameraden zaten reeds aan 't tafel... Ik stapte naar mijn plaats, doch eensklaps week ik achteruit... Het was een onwillekeurige beweging, omdat wat ik zag, me door merg en been ging! De plaats van Leprêtre, vlak naast me, was reeds bezet. Reeds had een ander piloot de verongelukte Leprêtre vervangen en ook diens plaats aan onze tafel ingenomen. Het was eigenlijk heel normaal, doch het was meer dan ik verdragen kon. Nauwelijks was Leprêtre begraven, in gedachten was ik nog bij hem en zijn stoel naast me werd reeds door een ander ingenomen... M'n nieuwe tafelbuur stelde zich voor... het was een sergeant-chef, een groentje... Ik heb zijn groet nauwelijks beantwoord en hem niet eens bekeken. Ik herinner me slechts dat hij heel jong was en erg rood zag. Ik heb geen woord tegen hem gezegd en bestendig m'n rug gedraaid, omdat ik dat vreemde gezicht aan m'n rechterzijde, op de plaats van Leprêtre, niet kon zien. Ik voelde wel dat ik verkeerd handelde en mijn houding niet overeenstemde met de geest die bij ons heerst. Ik hoopte dat niemand het zou merken en dat mijn kameraden m'n stilzwijgendheid zouden toeschrijven aan verdriet. Maar we kennen elkaar te goed, we zijn te innig met elkaar verbonden en op elkaar afgestemd... Iedereen begreep waarom ik zo handelde en allen dachten dat het niet mooi was tegenover de jonge sergeant. Na het eten zei de kapitein me:

— Jan, dat was toch niet rechtvaardig tegenover die jongen!

— Het is waar, bekende ik. Zou je denken dat de nieuwe het gevoeld heeft?

— Natuurlijk! Of hij zou moeten blind zijn... Wat een indruk moet hij gehad hebben over z'n eerste contactname met ons?

— Morgen zal ik het weer goed maken. Hij zal die slechte indruk niet lang behouden, dat beloof ik je, riep ik...

De jonge sergeant heeft die slechte indruk niet lang bewaard...

— Je hebt het 's namiddags reeds goed kunnen maken? vroeg Dirk.

— Helaas, neen! Een uur later was de kleine sergeant dood... Hij was om het leven gekomen zoals Leprêtre... precies op dezelfde wijze... De reeks, weet je, de « zwarte reeks »! Iedere piloot heeft het reeds kunnen vaststellen, dat één vliegtuigongeluk niet bestaat... telkens gaat het met een hele reeks. Wanneer er vandaag een vliegtuig in de lucht vuur vat, mag je er zeker van zijn dat er morgen of in de loop van de volgende dagen andere toestellen hetzelfde lot ondergaan. Gisteren Leprêtre, vandaag de sergeant en morgen ?...

Jan zweeg en staarde peinzend voor zich uit... Dan hervatte hij:

— Je gelooft me misschien niet, Dirk, maar de dood van die nieuweling die ik nooit te voren gezien had en eigenlijk niet kende, heeft me diep geschokt. Z'n eerste middagmaal bij ons was niet gezellig, heeft hem zeker teleurgesteld of gekwetst en dat door mijn schuld. Een uur had hij nog slechts te leven en dat uur heb ik op een domme, haast wrede manier vergald.

— Arme jongen, fluisterde Dirk, en zijn stem geleek op dit ogenblik zo opvallend op die van zijn oudste broer, dat Jan er van schrok en Dirk oplettend bekeek.

Hij ontdekte hoezeer ze op elkaar geleken. Zoals een kuikentje uit het ei stapt en een vlinder uit de pop, zo was Dirk uit zijn kinderschoenen gestapt en een man geworden...

Het was net alsof Dirk de gedachten van zijn broer geraden had, want hij zei:

— Kwel je niet langer, broer. Niemand kon dit verhelpen, maar... hier aarzelde hij even, alsof het hem aan durf ontbrak om zo'n gewichtige woorden uit te spreken...

— Geloof je niet dat ik de vriend die je verloren hebt zou kunnen vervangen?

Jan omhelsde hem en antwoordde:

— Ik ben er van overtuigd!

De avonturen van Kwik en Flupke

HET VRAAGSTUK

Vraagstuk 204. — *Er vertrekken twee treinen; de ene uit Brussel om 3.17 uur en de andere uit Antwerpen om 3.12 uur. De eerste rijdt tegen 80 km. per uur, de tweede tegen 77 km. 885 per uur. Indien je weet dat de afstand tussen beide steden 52 kilometers is, dat de machinist 83,700 kg. weegt en Semois-tabak rookt en de wielen een diameter hebben van 2,04 m., op hoeveel kilometer van de twee steden kruisen de treinen elkaar en welke schoenmaat heeft de machinist ?*

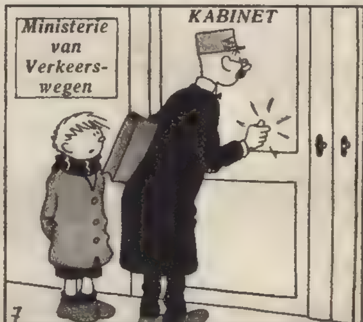

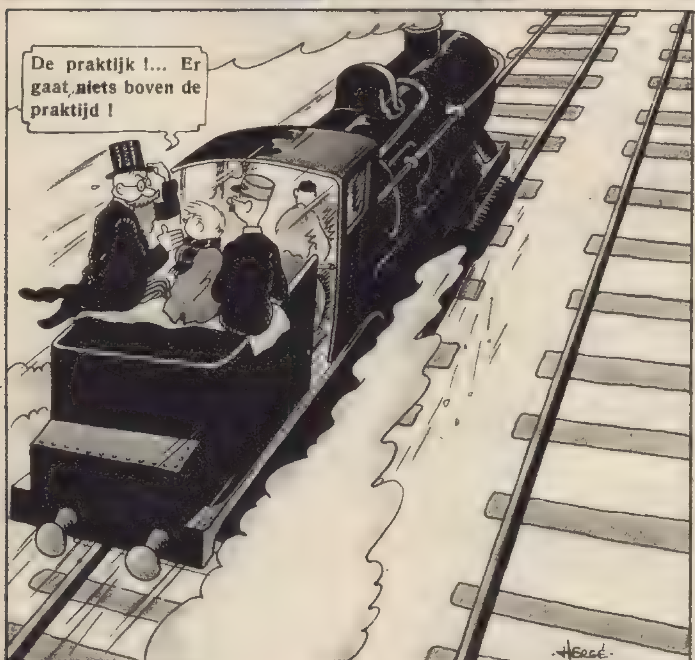

Oplossing van onze GROTE PRIJSVRAAG

ZOALS verwacht oogstte onze Paas-Prijsvraag een enorm sukses! Zowel uit binnen- als buitenland stroomden duizenden oplossingen toe.

Deze prijsvraag was niet zo moeilijk als de vorige, maar toch was er zekere scherpzinnigheid nodig. Ik moet ronduit zeggen, dat het grootste deel van onze lezers een detective-neus heeft!

Jullie weten nog wel, dat het er om te doen was de boodschap uitgezonden door de radio aan geheim agent X 22, te ontcijferen en in klare taal om te zetten.

Negen zinnetjes werden uitgezonden. Iedere zin bevatte een woord van deze boodschap die luidde als volgt :

Laat centrale Vrijdag vóór middernacht in de lucht vliegen.

Dan was er ook nog een bijkomende vraag, die diende om de deelnemers die hetzelfde aantal punten bekomen hebben (en er zijn er vele, daaraan twijfelen jullie zeker niet) te schiften. Ziehier het antwoord :

Agent X 22 heeft met zijn Citroen 11 PK. klein model, in perfekte staat, met 10 liter benzine,

90,800 km.

kunnen afleggen.

Dit getal werd genoteerd door Dhr. Frankignoul, Deurwaarder te Brussel, die met een van onze vertegenwoordigers een reis maakte met een Citroen 11 PK. en 10 liters benzine.

Heel spoedig publiceren we de lijst van de winnaars van deze vraag. Nog een beetje geduld, want... de lijst is lang.

Signor Barelli
OP NUSA-PENIDA

Moreau en Barelli reizen per vliegtuig naar Nusa-Penida waar ze de chef van de gangsters hopen te vinden. Onderweg merken ze twee verdachte medereizigers op...

Tekst en tekeningen van Bob DE MOOR

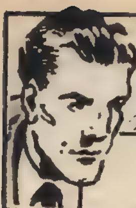

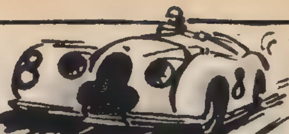

(Wordt voortgezet.)

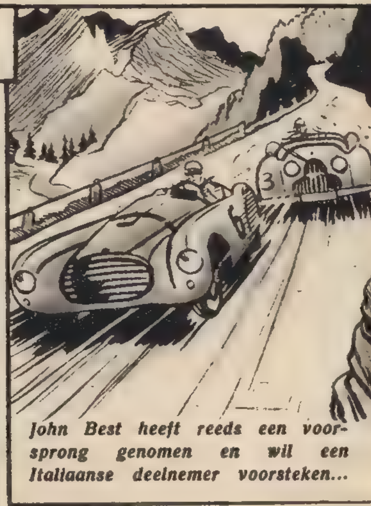
DE RODE RAPIER

John Best is met zijn Rode Rapier, *een ultra-moderne koersauto, vertrokken en hoopt de beroemde Race van de Dolomieten te winnen. Intussen willen gangsters zich meester maken van films, welke een van hen in de motor van de auto verstopt heeft...*

(Wordt voortgezet.)

De WERELD zonder MICROBEN

LOUIS PASTEUR, de Franse geleerde, heeft de mensheid een grote dienst bewezen toen hij ontdekte dat de besmettelijke ziekten overgedragen worden door microben. Pasteur hield niet alle microben voor schadelijk, maar zei zelfs dat sommigen onze bondgenoten zijn. Er zijn bacteriën of bacillen die in onze ingewanden huizen en de spijsvertering bevorderen. Louis Pasteur meende, dat het zou mogelijk zijn te leven in een microbenvrije wereld. Hierin vergiste hij zich deerlijk !

HET LEVEN WORDT INGEWIKKELD ZONDER HEN !

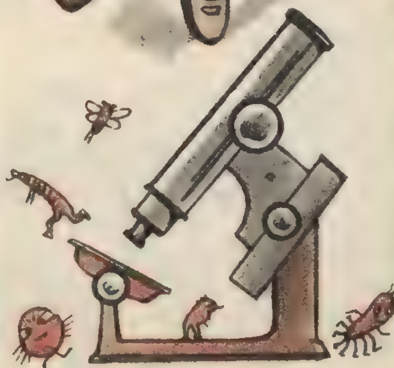
Sedert een halve eeuw trachten de biologen van de Laboratoria van Notre-Dame (Verenigde Staten) levende wezens te kweken die absoluut vrij zijn van schadelijke microben. Dank zij het onverpoosd ijveren van Prof. James A. Reyniers en zijn assistenten leven er daar kippen, muizen, ratten, biggetjes, katten en zelfs apen in zorgvuldig ontsmette hokken, waarin geen enkele schadelijke bacil toegang krijgt. Men kan hier opmerken, dat het toch dwaas is dieren in ontsmette hokken te plaatsen wanneer men toch weet, dat de dieren zelf bacillendragers zijn ! Er is slechts één middel om te voorkomen dat de dieren zelf zouden besmet zijn : ze nemen op het ogenblik dat ze nog niet kunnen besmet zijn. Bij vogels bv. is dat heel gemakkelijk; de kuikentjes groeien immers in een kiemvrij ei. De pas geboren zoogdieren zijn nog geen dragers van besmettelijke microben en daarom worden de boorlingen vlug en omzichtig in de ontsmette kooien geplaatst. Dr. Reyniers slaagde in deze operatie volledig en sedertdien bezit het laboratorium dus ratten- en apenfamilies die volledig kiemvrij zijn.

Er is zeker niet veel fantazie toe nodig om te begrijpen dat het voeden en het verzorgen van deze dieren, zonder ze te besmetten, een groot probleem is ! De gekweekte dieren leven in cylindervormige, metalen hokken die ongeveer zo groot zijn als een wasmachine. De kooien zijn voorzien van glas, zodat men de dieren kan gedeslaan. Ze worden hermetisch gesloten en een ingewikkelde mechaniek zorgt voor de toevoer van ontsmet water en gesteriliseerde lucht. Op zij van de kooien hangen rubberhandschoenen die, het hoeft niet gezegd, zorgvuldig kiemvrij gehouden worden. Wie in de kooi moet werken, trekt de handschoenen aan.

IN EEN DUIKERSKLOK DOORHEEN DE KIEMVRIJE RUIMTE

Daar een kleine kooi niet de ideale voorwaarden schept om dieren in leven en gezond te houden, heeft men thans grote zalen gebouwd die gezuiverd werden van microben en waar niemand toegang krijgt, tenzij dan in een duikersklok van plastiek, een helm uit plexiglas en... na een microben-dodend stortbad. En dat is nog lang niet alles ! Biologen moeten doorheen zwembaden gevuld met desinfectiemiddelen ploeteren vooraleer ze binnen mogen. In de kooien worden ze van lucht voorzien precies als duikers die onder water een wrak zouden ophalen of piloten in de stratosfeer.

In een zaal kunnen de dieren beter verzorgd worden en ze blijven langer leven omdat ze van een betrekkelijke vrijheid genieten, die in kooien totaal uitgesloten is.

WIE HONDERD JAAR WIL WORDEN...

Prof. Reyniers heeft opgemerkt dat de dieren welke in kiemvrije ruimten leven, veel ouder worden dan andere, ze zijn ook sterker en het weefsel van hun huid blijft langer jong. De Amerikaanse geleerde zoekt thans naar een antwoord op de vraag : En welke mate beïnvloedt het uitschakelen van schadelijke microben de lengte van het leven ?

De gewone ratten van een laboratorium zijn ouderdomszwak als ze drie jaar zijn. Volgens Prof. Reyniers zou men minstens vijf jaar nodig hebben om een rat, die van microben vrij is, te zien oud worden.

Deze verklaring is belangrijk. Men kan er immers op voort redeneren, bv. als volgt : de zuigelingen worden in een kiemvrij wiegje gelegd, in een huis waar nog nooit een microbe haar voetje heeft gezet, ze worden gevoed met zorgvuldig ontsmette voedingswaren afkomstig van dieren zonder microben die leven in een tuin zonder microben, enz... enz... Als we onze fantazie vrije teugel laten, komen we er zelfs toe te zeggen dat Prof. Reyniers binnen afzienbare tijd een stad zal uit de grond stampen, onder een koepel van plexiglas natuurlijk om de microben buiten te kunnen houden, waarin een nieuw mensenras zal leven dat geen besmettelijke ziekten kent en de honderdjarigen legio zijn.

De gewone sterveling mag zijn microbenvrije gebuur slechts een bezoekje brengen in een duikerspak en nadat hij zorgvuldig van alle bacteriën gereinigd is.

Nu vragen wij ons alleen maar af : Wie zou er lust voelen om gedurende jaren, eeuwen misschien, opgesloten te leven in die enge, benauwende, kunstmatige wereld ?

MONSIEUR VINCENT

Op een avond wordt Vincent door Hugenoten aangevallen. De sterke jonge man leert hen echter vlug « mores ». Een neemt de benen en de andere wordt door de wacht ondervraagd...

TEKST EN TEKENINGEN VAN RAYMOND REDING

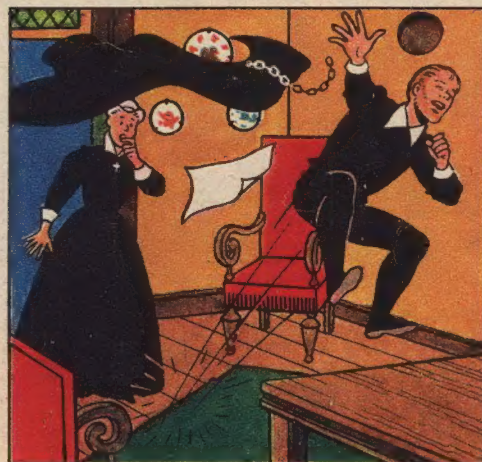

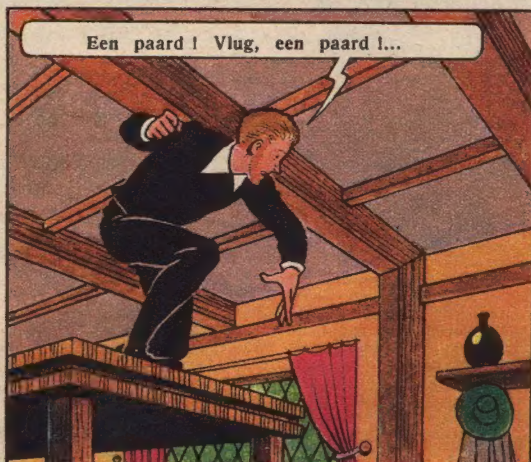

(Wordt voortgezet.)

CHARLES *de* FOUCAULD

1858 1916

De inwoners van de streek tussen de Toerrags-Hoggar hielden veel van hem tijdens zijn leven. Nu, na zijn dood, houden ze nog van hem. Geen man, geen vrouw, geen kind en geen arme gaat voorbij zijn graftombe zonder hem te groeten en te zeggen : « Moge God de Maraboet verheffen in het paradijs, want hij was goed voor ons tijdens zijn leven. »

In 1878 verlaat Charles de Foucauld Sint-Cyr en gaat naar de cavalerieschool van Saumur. In 1880 wordt hij met zijn regiment naar Algerië gezonden. Tijdens de opstand van Boe-Amama was de jonge huzaar in Oran. Intussen was hij gaan houden van Afrika. Hij diende zijn ontslag in bij het leger en bereidde zich voor op een verkenningstocht doorheen Marokko. Om dit vijandelijk land te doorkruisen, moest hij echter verbergen dat hij kristen was.
De 11e Juni 1883 verlieten twee reizigers de

havenstad Oran en begaven zich naar de Marokkaanse grens. Als Joods astronoom vermomd kan Charles de Foucauld gemakkelijk toegang krijgen. Zijn gids is de rabijn Mardochée. Ze volgen de weg van de grote karavanen. Onder zijn wijde mantel verbergt de Foucauld zijn instrumenten en ook een kostbaar notaboekje dat als reisdagboek dient.
« Morgen, zegt Sidi-Amar tot Charles de Foucauld, zal mijn zoon je tot Tisint vergezellen. Er zwerven te veel benden rond, die leven

van roof en plundering, en ik zou niet willen dat je een ongeluk overkwam ! Denk aan de brief die ik je heb toevertrouwd voor de Franse minister. Indien de Sultan het te weten kwam, liet hij mijn hand afhakken en mijn tong uitsnijden... » Sidi-Amar is de vooruitstrevende leider van de Arabieren van Boe-el-Djad. Hij zag in de Fransman een vriend en had hem de hartelijkste ontvangst voorbereid.
Intussen verschijnt in Parijs het eerste boek van Foucauld : « Verkenning van Marokko »,

dat een groot sukses oogst. In de ziel van Charles de Foucauld is intussen het vuur van het geloof ontbrandt en hij gaat op bedevaart naar de heilige plaatsen. Voor Nazareth, de witte stad, gaat hij een speciale voorliefde koesteren. Het is hier dat hij tot het besluit komt zijn hele leven in nederigheid en gehoorzaamheid ver van de wereld te slijten. Charles de Foucauld zal echter Afrika niet meer verlaten.
In 1903 breekt de opstand van de Berberstam

uit. Hoe is het mogelijk dat men de pater zonder geleide door het land laat trekken ? Hij zal onderweg gedood worden ! « Laat hem gaan, antwoordde de Berberhoofdman, hij is een heilig man en kan zonder wapens door het land reizen. Niemand zal hem aanraken ! » Zo rijdt pater de Foucauld alléén uit zijn kluis te Beni-Abes naar het front van Taghit, om hier Franse gewonden te verzorgen. Hij doet dit met verheven toewijding.
Pater de Foucauld heeft de Toearegs tot be-

tere gevoelens kunnen brengen. Ze zullen vrede sluiten met de Fransen. Hij woont nu in Tamanrasset in de Hoggar. Zijn grote vriend, Moessa-Ag-Amastane, de chef van de stam, heeft hier zijn residentie opgetrokken. « Deze avond, zegt de Franse kolonel Laperrine tot Moessa, geef ik een feestmaal voor alle hoge Franse gasten. Wij verwachten je ook evenals je Knodja, je ouders, en al je vrienden ! » — « Ik groet en dank je, antwoordde Moessa, ik verheug me op dit feest en indien ook de Mara-

boet Charles komt, zullen we allen gelukkig zijn ! »
In Hoggar heerste er dikwijls hongersnood door de aanhoudende droogte. Van overal kwam men dan naar de Sidi-Maraboet om hem een aalmoes te vragen. Zijn goed hart en zijn vrijgevigheid waren wijd en zijd bekend. Pater de Foucauld gaf alles wat hij bezat, zonder ooit aan zichzelf te denken. Tussen de geschenken, waarmee hij de Arabieren verraste, waren er steeds pakjes naalden;

de vrouwen zouden er voor gevochten hebben !
In 1914 breekt de éérste wereldoorlog uit. De opstandelingen uit het Zuiden van Tripolis vallen de Franse posten van Hoggar aan. Een bende rovers dringt in het huis van de Maraboet. Op dit ogenblik kwamen er echter meharisten (militaire ruiters) opdagen om de pater te redden. Charles de Foucauld werd echter neergeschoten, vóór ze konden ingrijpen. Pater Foucauld was de ziel van de Hoggar en zijn aandenken is er nog steeds levendig.

Victoria presenteert
CHOKO
Het Nikkertje

UIT DE VIER WINDSTREKEN

SCHOOLOPSTEL

« Verleden Zondag werden in onze parochie nieuwe klokken gewijd. Mijnheer pastoor en de burgemeester hielden een schone rede. Daarna werden ze opgehangen. Sedertdien is het in ons dorp veel gezelliger. Jan Sels. »

WAT IS ANILINE ?

... is een kleurloze, olie-achtige en zeer giftige vloeistof. Zij werd het eerst verkregen door droge distillatie van indigo, de blauwe verfstof, die reeds in de Oudheid uit Indische planten werd gemaakt. Thans wordt zij uit steenkoolteer gewonnen en vooral gebruikt voor het vervaardigen van de aniline-kleurstoffen, zoals anilineblauw, anilinezwart, fuchsine, rosaniline, mauveïne, methylviolet en melachietgroen.

DE SLIMME BOER EN DE FISCUS

De tijd van de Franse Zonnekoning (Lodewijk XIV) was een tijd, waarin het staatsgeld wonderlijk rolde en lang niet altijd in de juiste zak terecht kwam. Tot die overtuiging was ook een boer in de omgeving van de hoofdstad gekomen. Hij trok naar Parijs en vroeg de koning te spreken. Voor de nederige man was het niet gemakkelijk om bij de allerhoogsten te geraken, maar de boer zei dat hij geld bracht voor de koning en deze toverspreuk opende alle deuren. Toen de boer tegenover de Zonnekoning stond, sprak hij :

— Sire, ik heb twee kleine akkers en daarvoor moet ik, zo zegt men, jaarlijks tweehonderd frs. belastingen betalen. Dat is zeer veel en ik heb me afgevraagd, of dat geld niet door allerlei handen gaat die kleven. Daarom kom ik het u ditmaal zelf brengen. Nu ben ik zeker dat het ter bestemming is.

Lodewijk XIV wist de grap te waarderen en hij begreep ook de stille wenk.

— Je hebt gelijk, waarde vriend, ik geloof niet dat er een vijfde van al dat belastinggeld ter bestemming komt. Geef mij dus veertig frs. en houd de rest, dan hebben we allebei ons deel.

WACHT OP DE ANDERE DWAAS !

In de Verenigde Staten worden op dit ogenblik proeven genomen met een nieuwe autorem, die door middel van een drukknop op het stuurrad kan worden bediend. Een dunne vloeistof dient als « starter » van het mechanisme. Deze vloeistof verdicht zich als er electrische stroom doorgaat. Naar gelang men hard of minder hard op de knop duwt, is de electrische stroom hevig of minder sterk en werkt de rem vlugger en afdoender, of zachter en langzamer. Ook neemt men proeven met een bepaald soort blauw-groen glas, dat de chauffeur tegen het schelle zonnelicht beschut en de hitte in de wagen, door de zon veroorzaakt, tot de helft vermindert. Om het schrikwekkend getal ongelukken te keer te gaan, wordt bovendien hardhandig opgetreden tegen dronken chauffeurs en « doodrijders » zoals wij sommige onvoorzichtige chauffeurs betitelen. Op alle drukke kruispunten en langs de autosnelwegen werden in de U.S.A. reuzengrote borden geplaatst om de chauffeurs tot voorzichtigheid te manen. Op deze borden kan men de klinkende volzin lezen : WATCH THE OTHER FOOL ! of : Wacht op de andere dwaas !

WAT IS NYLON ?

Reeds in 1938 werd de eerste spinnerij van nylongaren in gebruik gesteld, doch het was pas na 1945 dat nylon in grote hoeveelheden op de markt werd gebracht. Nylon is een vol-synthetische vezel die gemaakt wordt uit kolen. Koolstof, waterstof en zuurstof zijn de elementen die men nodig heeft om nylongaren te vervaardigen. Negentig t. h. van het nylongaren gaat naar de kousenfabrieken en tijdens de tweede wereldoorlog werden er ook valschermen van gemaakt. Nylon is tegen hoge temperaturen bestand. Naast nylon bestaat er ook orlon, gemaakt met acetyleen, aardgas en petroleum. Orlon krimpt niet, is ongevoelig aan olie, vet en zouten en motten, en kevers voelen er geen lust voor. Perlon is eveneens een synthetische stof die in Duitsland gemaakt wordt en naast de eigenschappen van orlon grotere stevigheid bezit.

MUZIEK MET DE MACHINE

In Amerika kwam een muziek-schrijfmachine in de handel ten gerieve van de componisten en musici. De schrijfmachine heeft een rond toetsenbord, waarop alle noten en tekens voorkomen, die in de muziek gebruikt worden. De getijpte bladen zijn niet van gedrukte te onderscheiden en dus zeer goed leesbaar.

FELIX TIMMERMANS, DE DUIVENMELKER

Timmermans reisde eens naar Groningen, waar hij een lezing zou houden, en zat in de trein met een Nederlander die met hem een gesprek aanknoopte. Aangezien Timmermans die dag juist een nieuw pak aan had, meende de Nederlander dat hij kleermaker was en vroeg hem of hij « maître tailleur » was ?

— Toch niet, antwoordde Timmermans.

— Commis-voyageur dan ?

— Ook niet, zei Timmermans, ik ben duivenmelker.

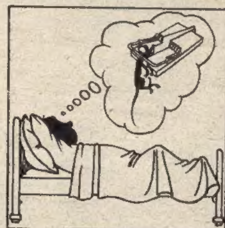
De Nederlander verstond niet wat een duivenmelker eigenlijk was. Timmermans moest het hem uitleggen. En daarmee waren zij in Groningen.

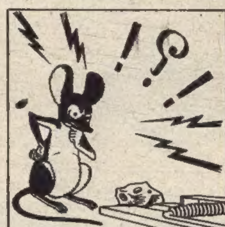
's Avonds las de schrijver voor uit zijn werk en... wie onder zijn publiek zat, dat was zijn reisgezel. Hij kwam Timmermans na de lezing op het podium vinden en riep uit :

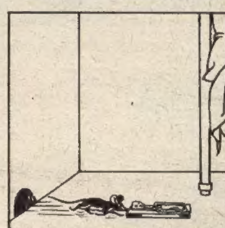
— En zeggen dat ik die lange rit naar Groningen ondernomen heb om Timmermans eens te kunnen zien, daar heb ik met hem bijna gans de reis samen gezeten !

DE MUIZENVAL

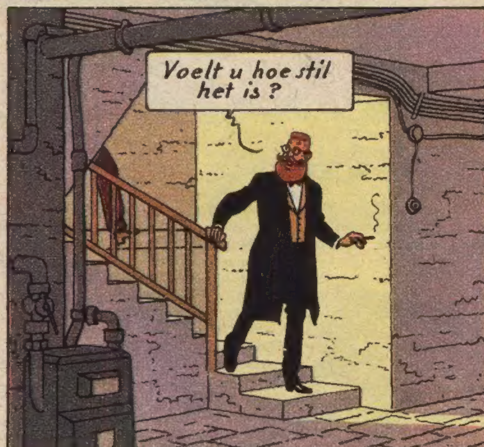

KUIFJE (weekblad). Redaktie, Publiciteit : Lombardstraat, 24, Brussel. — Uitgever-Direkteur : Raymond Leblanc. — Drukkerij : Van Cortenbergh, Keizerstraat, 12, Brussel.

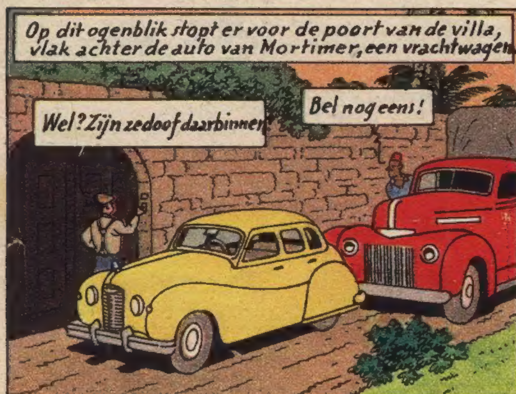

(Wordt voortgezet.)